FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 16. september 1997 *

1. Med denne appel søger Kommissionen Domstolens prøvelse af dom afsagt den 2. maj 1995 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-163/94 og T-165/94, NTN Corporation (herefter »NTN«) og Koyo Seiko Co. Ltd (herefter »Koyo Seiko«) mod Rådet [1], hvorved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2849/92 [2] (herefter også »den anfægtede forordning«) blev annulleret.

2. Nævnte dom er den første, som Retten har afsagt vedrørende dumping, efter at den fik overdraget kompetence til at træffe afgørelser i sådanne sager [3], og det er første gang, Domstolen er blevet anmodet om at træffe afgørelse inden for dette område i henhold til EF-traktatens artikel 168 A.

3. Domstolen anmodes i det væsentlige om at klarlægge, om begrebet »skade« eller »fare for skade« for en erhvervsgren i Fællesskabet, der opstår ved en dumpingvares overgang til fri omsætning, har det samme indhold og derfor skal bedømmes ens, uanset om der er tale om en fornyet undersøgelse [4] eller om en oprindelig undersøgelse [5]. Der skal med andre ord tages stilling til, om spørgsmålet, hvorvidt der i de to nævnte situationer foreligger en skade, skal afgøres i overensstemmelse med de kriterier, der er opstillet i artikel 4, stk. 1, i ovennævnte forordning nr. 2423/88 (herefter »grundforordningen«).

4. Subsidiært er Domstolen blevet anmodet om at efterprøve, om det forhold, at en undersøgelse er blevet foretaget efter udløbet af den frist, der er fastsat i grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), *nødvendigvis* medfører, at den anfægtede forordning skal annulleres.

5. Jeg skal indledningsvis sammenfatte de retlige, faktiske og processuelle omstændigheder i sagen (I) og herefter undersøge, om appellen kan antages til realitetsbehandling (II). Derefter undersøger jeg appellantens

* Originalsprog: fransk.

1 — Sml. II, s. 1381 (herefter den »appellerede dom«).

2 — Forordning af 28.9.1992 om ændring af den ved forordning (EØF) nr. 1739/85 indførte endelige antidumpingtold på importen af kuglelejer med største udvendige diameter på over 30 mm med oprindelse i Japan (EFT L 286, s. 2) samt berigtigelse til nævnte forordning nr. 2849/92 (EFT 1993 L 72, s. 36).

3 — Rådets afgørelse 94/149/EKSF/EF af 7.3.1994 om ændring af afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 66, s. 29).

4 — En sådan undersøgelse sker i henhold til artikel 14 og 15 i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11.7.1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som i mellemtiden er trådt i kraft.

5 — Artikel 7 i forordning nr. 2423/88.

første anbringende, nævner grundene til, at det efter min opfattelse ikke er nødvendigt at undersøge det andet anbringende, og foreslår, at appellen afvises (III). Afslutningsvis tager jeg stilling til spørgsmålet om sagens omkostninger (IV).

I — De retlige, faktiske og processuelle omstændigheder i sagen

De retlige forhold

6. Det er efter min opfattelse fornuftigt indledningsvis, inden der ses på de relevante bestemmelser i fællesskabsforordningerne om dumping, at erindre om, hvad der er deres retlige grundlag, og hvilke generelle strukturer der består inden for området.

Grundlaget for Fællesskabets fælles handelspolitik

7. Forordning nr. 2423/88 blev udstedt på grundlag af [6] traktatens artikel 113 — som blev indføjet i afsnit VII om den fælles handelspolitik — og i overensstemmelse med de internationale aftaler, som Fællesskabet har tiltrådt, især den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (herefter »GATT«) og Aftalen om anvendelsen af artikel VI i GATT [7] (herefter »antidumpingkodeksen«).

8. I traktatens artikel 113, stk. 1, bestemmes følgende: »Den fælles handelspolitik bygger på ensartede principper navnlig for så vidt angår ... handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger, herunder foranstaltninger mod dumping og subsidieordninger.«

9. I traktatens artikel 110, stk. 1, er der dog opstillet grænser for de skønsmæssige beføjelser, Fællesskabets institutioner har til at udforme den fælles handelspolitik, især hvad angår iværksættelse af handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger, da det bestemmes, at »ved at oprette en toldunion har medlemsstaterne til hensigt i fælles interesse at bidrage til en harmonisk udvikling af verdenshandelen, en gradvis afskaffelse af restriktionerne i den internationale handel og en sænkning af toldskrankerne«. Det følger

6 — Anden betragtning.

7 — Der er her tale om Rådets afgørelse 80/271/EØF af 10.12.1979 om indgåelse af de multilaterale aftaler, der er resultatet af handelsforhandlingerne 1973-1979 (EFT 1980 L 71, s. 1 og 90). Denne afgørelse er blevet afløst af Rådets afgørelse 94/800/EF af 22.12.1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1). Der er i øvrigt blevet indgået en ny aftale om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 103).

af denne bestemmelse, at de handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger ikke må hæmme den internationale handel *på ubegrundet vis.*

10. Således har Domstolen i sin faste praksis også fastslået, at selv om fællesskabslovgiver inden for rammerne af den fælles handelspolitik, og herved især hvad angår handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger, som følge af de komplicerede økonomiske forhold, institutionerne skal undersøge [8], har *vidtgående skønsbeføjelser* [9], særlig med hensyn til dumpingmargenen [10], spørgsmålet om skade eller fare for skade [11] samt med hensyn til den periode, der i en antidumpingsag skal tages i betragtning med henblik på konstatering af skaden [12], så er der visse grænser for disse skønsbeføjelser.

11. Det fremgår således af de domme, Domstolen afsagde, inden dumpingsager blev overført til Rettens kompetenceområde, at Domstolens kontrol med denne skønsudøvelse indebar en efterprøvelse af, at de proceduremæssige garantier, som er indeholdt i de relevante fællesskabsretlige bestemmelser, var overholdt [13], at der var taget hensyn til de faktiske omstændigheder [14], at der ikke var begået nogen åbenbar fejl i bedømmelsen af sagens faktiske omstændigheder [15], at det ikke var undladt at tage hensyn til noget væsentligt element [16], og endelig, at Fællesskabets institutioner ved skønsudøvelsen ikke havde inddraget overvejelser, der medførte magtfordrejning eller en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter [17].

12. Endelig skal der i den fællesskabsretlige antidumpinglovgivning også tages hensyn til de forpligtelser, Fællesskabet har indgået inden for rammerne af GATT, og til aftalen om anvendelsen af artikel VI i GATT. Da Fællesskabet er kontraktmæssigt bundet af disse aftaler, kan det ikke vedtage antidumpingbestemmelser og iværksætte foranstaltninger inden for området, der ville stride mod disse aftaler, uden derved at risikere at pådrage sig et folkeretligt ansvar.

13. Som Retten har henvist til [18], har Domstolen, især i den ovennævnte dom i sagen Nakajima mod Rådet [19], fastslået, at fællesskabsretten skal fortolkes i lyset af artikel VI i GATT og antidumpingkodeksen.

8 — Jf. især dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 86 og 87.

9 — Jf. især dom af 28.11.1989, sag C-121/86, Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl. mod Rådet, Sml. s. 3919, præmis 8.

10 — Jf. især dom af 7.5.1987, sag 240/84, Toyo m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 13 og 14.

11 — Jf. især dom af 11.7.1990, forenede sager C-320/86 og C-188/87, Stanko France mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 3013.

12 — Jf. især dommen Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl. mod Rådet, nævnt ovenfor, præmis 20.

13 — Som anført ovenfor, præmis 8.

14 — Jf. især dom af 4.10.1983, sag 191/82, Fediol mod Kommissionen, Sml. s. 2913, præmis 26.

15 — Jf. især dommen Toyo m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor, præmis 21-24.

16 — Jf. især dom af 14.7.1988, sag 187/85, Fediol mod Kommissionen, Sml. s. 4155, præmis 6.

17 — Jf. især dom af 20.3.1985, sag 264/82, Timex mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 849, præmis 30 og 31.

18 — Præmis 65 i den appellerede dom.

19 — Præmis 30, 31 og 32.

14. I henhold til ordlyden af GATT's artikel VI er dumping forkastelig, såfremt den forvolder eller truer med at forvolde skade for en erhvervsgren i importlandet.

15. I antidumpingkodeksen er der foretaget nyttige præciseringer vedrørende gennemførelsen af antidumpingforanstaltninger.

16. I kodeksens artikel 2, stk. 1, bestemmes det således: »I denne kodeks anses en vare for at være en dumpingvare, dvs. bragt i handelen i et andet land til en pris, der er lavere end varens normale værdi, såfremt eksportprisen på den vare, der udføres fra et land til et andet, er lavere end den tilsvarende pris for samme vare i normal handel, når den er bestemt til forbrug i eksportlandet.«

17. I antidumpingkodeksens artikel 2, stk. 2, siges det, at der »ved udtrykket 'samme vare' ('like product', 'produit similaire') [forstås] en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den omhandlede vare, eller, såfremt en sådan vare ikke foreligger, en anden vare, som, selv om den ikke i enhver henseende er mage til den omhandlede vare, har egenskaber, der ligger tæt op ad dennes«.

18. I antidumpingkodeksens artikel 3 nævnes de kriterier, der skal tages hensyn til ved fastlæggelsen af begrebet »skade«. Jeg skal komme ind på dette senere.

19. I kodeksen defineres desuden begrebet »erhvervsgren«, og der opstilles regler for procedurens forløb og konklusion.

De relevante fællesskabsretlige bestemmelser

a) Forordning nr. 2423/88, grundforordningen

20. Grundforordningen har til formål [20] at indlemme de nye GATT-tiltag på fællesskabsniveau og inddrage den erfaring, som Fællesskabets institutioner har opnået ved anvendelsen af de hidtidige fællesskabsretlige antidumpingregler [21].

20 — Anden og tredje betragtning.

21 — Der er tale om Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23.7.1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1).

21. Formålet med grundforordningen er dels på tydelig og nøjagtig vis at præsentere bestemte begreber [22], dels at fastlægge visse aspekter af den procedure, der medfører pålæggelse af antidumpingtold [23].

22. I grundforordningens artikel 2, stk. 1, opstilles det princip, at der kan opkræves en antidumpingtold for enhver dumpingvare, »når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade«.

23. I grundforordningens artikel 4, stk. 1, opregnes diverse faktorer, som er relevante ved bedømmelsen af, om der foreligger en skade eller en trussel om skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, eller oprettelsen af en sådan erhvervsgren i væsentlig grad forsinkes.

24. I henhold til grundforordningens artikel 5 kan enhver fysisk eller juridisk person samt enhver sammenslutning, som optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet, der anser sig for skadet eller truet af dumpingimport, indgive en klage til Kommissionen eller til en medlemsstat, der videresender den til Kommissionen. Klagen skal indeholde tilstrækkelige beviser for forekomsten af dumping og den deraf følgende skade.

25. I henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 4, kan der finde konsultationer sted i et rådgivende udvalg, sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne og en repræsentant for Kommissionen. Konsultationerne kan omfatte forekomsten af dumping, en skade, årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og skaden samt de foranstaltninger, der skal iværksættes.

26. I grundforordningens artikel 7 omhandles de formelle og materielle rammer for den undersøgelse, Kommissionen foretager. En undersøgelse skal *normalt* være gennemført inden for et år efter procedurens iværksættelse. Artikel 8 giver mulighed for, at de oplysninger, parterne i løbet af undersøgelsen giver Kommissionen, og som de finder fortrolige, behandles på fortrolig vis.

27. Ved udgangen af en foreløbig undersøgelse kan Kommissionen pålægge midlertidig told med en gyldighedsperiode på højst fire måneder (artikel 11).

28. Undersøgelsen kan afsluttes, såfremt beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige (artikel 9), der gives tilsagn, som godtages

22 — Fra fjerde til niende betragtning.
23 — Tiende betragtning ff.

(artikel 10), eller der pålægges endelig told (artikel 12).

29. I henhold til grundforordningens artikel 14, stk. 1, foretages der på anmodning af en berørt part en fornyet undersøgelse af antidumpingtold, såfremt vedkommende »fremlægger beviser for en ændring i omstændighederne, der er tilstrækkelige til at begrunde nødvendigheden af en sådan fornyet undersøgelse, dog under forudsætning af, at der er forløbet mindst et år, efter at undersøgelsen er indstillet«. »Bliver det efter konsultationer klart, at en fornyet undersøgelse er påkrævet, genoptages undersøgelsen i overensstemmelse med artikel 7, såfremt omstændighederne kræver det« (artikel 14, stk. 2).

30. I henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1, bortfalder antidumpingtold efter en frist på fem år fra den dato, på hvilken den trådte i kraft. Artikel 15, stk. 3, fastsætter dog: »Såfremt en berørt part godtgør, at foranstaltningens ophør igen vil føre til skade eller trussel om skade, offentliggør Kommissionen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* efter konsultationer en meddelelse om, at den har til hensigt at foretage en fornyet undersøgelse af foranstaltningen«.

b) Forordning nr. 2849/92, den anfægtede forordning

31. Formålet med den anfægtede forordning, der trådte i kraft den 2. oktober 1992, er, på grundlag af grundforordningens artikel 14 og 15, at gennemføre en fornyet undersøgelse af endelig antidumpingtold, der i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1739/85 [24] er pålagt for denne type kuglelejer med oprindelse i Japan. Med forordning nr. 1739/85 blev der indført endelig antidumpingtold på mellem 1,2% og 21,7% på import af kuglelejer med største udvendige diameter på over 30 mm med oprindelse i Japan. De produkter, som NTN og Koyo Seiko fremstillede, var blevet ramt af en endelig antidumpingtold på henholdsvis 3,2% og 5,5%.

32. Efter at have konstateret, at den fællesskabsretlige industri stod svagt på trods af den told, der var indført ved forordning nr. 1739/85 [25], fastslog Rådet, at en ophævelse af gældende antidumpingforanstaltninger ville medføre fare for, at der igen påførtes denne industri skade [26], og Rådet iværksatte nye foranstaltninger.

24 — Forordning af 24.6.1985 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan (EFT L 167, s. 3).

25 — Fra 26.-32. betragtning til den anfægtede forordning.

26 — Som anført ovenfor, 39. betragtning.

33. I den anfægtede forordnings artikel 1 bestemmes især følgende:

»For de varer, der er defineret nedenfor, ændres den ved artikel 1 i forordning (EØF) nr. 1739/85 indførte endelige antidumpingtold således:

1) Der indføres en endelig antidumpingtold på importen af kuglelejer med største udvendige diameter på over 30 mm, henhørende under KN-kode 8482 10 90 og med oprindelse i Japan.

2) Antidumpingtolden udtrykt i procent af nettoprisen for varen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, fastsættes til 13,7% (Taric-tillægskode: 8677), idet tolden for varer, der fremstilles af nedenstående selskaber, dog fastsættes således:

...

— NTN Corporation, Osaka ... 11,6 %.«

De faktiske og processuelle omstændigheder

34. Den 27. december 1988 fremsatte Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (herefter »FEBMA«) i henhold til grundforordningens artikel 14, stk. 1, anmodning om en fornyet undersøgelse af de antidumpingforanstaltninger, der var iværksat med hensyn til import af kuglelejer med oprindelse i Japan. FEBMA gjorde herved gældende, at der var indtrådt en ændring i omstændighederne, siden den endelige told blev indført ved forordning nr. 1739/85.

35. Kommissionen skønnede, at anmodningen indeholdt tilstrækkelig dokumentation til, at det måtte anses for begrundet at iværksætte en fornyet undersøgelse, og den anordnede en sådan den 30. maj 1989. Da den endelige told ville bortfalde efter en frist på fem år, offentliggjorde Kommissionen den 30. maj 1990 en meddelelse [27] om, at de bestående foranstaltninger i medfør af artikel 15, stk. 4, i grundforordningen ville forblive i kraft, indtil resultatet af den fornyede undersøgelse forelå.

36. Efter en undersøgelse, der strakte sig over 41 måneder — *fra maj 1989 til september 1992* — vedtog Rådet den 28. september 1992 den anfægtede forordning, der for NTN's vedkommende pålægger en antidumpingtold på 11,6 %.

27 — Meddelelse 90/C 132/06 om fortsættelse af gældende antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af kuglelejer med største udvendige diameter på over 30 mm med oprindelse i Japan (EFT C 132, s. 5).

37. NTN og Koyo Seiko indgav henholdsvis den 20. december 1992 og den 13. januar 1993 stævning til Retten, hvori de påstod artikel 1 i den anfægtede forordning annulleret.

38. FEBMA fik tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande i sagen T-163/94, NTN mod Rådet. Kommissionen og FEBMA fik tilladelse til at intervenere til støtte for Rådet i sag T-165/94, Koyo Seiko mod Rådet.

39. NTN og Koyo Seiko påstod artikel 1 i forordning nr. 2849/92 annulleret, for så vidt der herved pålægges dem antidumpingtold, og de påstod Rådet tilpligtet at betale sagernes omkostninger. Rådet påstod, med støtte fra FEBMA og Kommissionen, påstandene afvist samt sagsøgerne tilpligtet at betale sagernes omkostninger.

40. Til støtte for deres påstande gjorde NTN og Koyo Seiko forskellige anbringender gældende: Rådet havde ikke godtgjort, at industrien i Fællesskabet var blevet påført en skade, idet Rådet heller ikke havde foretaget en korrekt bedømmelse med hensyn til de mulige virkninger af bortfaldet af de bestående foranstaltninger. Rådet havde desuden begået magtfordrejning. Desuden ville fællesskabsinstitutionerne, såfremt proceduren var blevet afsluttet inden for en rimelig frist, ikke have kunnet lægge til grund, at der forelå nogen skade. Endelig var der sket en tilsidesættelse af grundforordningen ved, at der i den anfægtede forordning blev indført en gradueret antidumpingtold [28].

Rettens dom

41. Retten, der opdelte de forskellige anbringender i to grupper, annullerede i sin detaljerede dom artikel 1 i den anfægtede forordning, for så vidt bestemmelsen pålægger sagsøgerne en antidumpingtold. Idet Retten tilsluttede sig sagsøgernes argumenter, fastslog den dels, at Rådet ikke havde godtgjort, at der forelå en skade i grundforordningens artikel 4, stk. 1's forstand, dels at Rådet havde tilsidesat fristen i grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a).

Appellen

42. Kommissionen har påstået den appellerede dom ophævet, sagen hjemvist til Retten og sagsøgerne tilpligtet at betale sagsomkostningerne.

28 — Præmis 26 og 27 i den appellerede dom.

43. NTN og Koyo Seiko (herefter »indstævnte«) har påstået Rettens dom stadfæstet, appellen forkastet og Kommissionen tilpligtet at betale sagsomkostningerne. Subsidiært, for det tilfælde, at den appellerede dom ophæves, har Koyo Seiko nedlagt påstand om, at Domstolen annullerer den anfægtede forordning for så vidt angår selskabet.

44. NSK og dets europæiske datterselskaber (herefter »NSK«), hvis begæringer om at måtte intervenere til støtte for indstævntes påstande er taget til følge, har nedlagt påstand om, at NTN's og Koyo Seiko's påstande tages til følge, samt om at det fastslås, at annullationen af artikel 1 i forordning nr. 2849/92 også gælder NSK.

45. Hvad angår den sidste påstand skal det fremhæves, at da NSK ikke inden for den i traktatens artikel 173, stk. 3, fastsatte frist har indleveret en stævning med påstand om annullation af den individuelle beslutning, der er rettet mod NSK, og som udgør en del af den anfægtede forordning, er denne beslutning fortsat gyldig og bindende i forhold til NSK [29]. Virkningerne af denne beslutning er blevet endelige og kan derfor ikke anfægtes inden for rammerne af den foreliggende sag.

46. Desuden bestemmes følgende i artikel 37, stk. 3, i statutten for Domstolen: »Påstande, der fremsættes i en begæring om intervention, kan kun gå ud på at understøtte en af parternes påstande.«

47. På grundlag af denne bestemmelse afgjorde Domstolen i en kendelse af 14. februar 1996, at »da [NSK] ikke indbragte noget annullationssøgsmål, må dets rettigheder som intervenient ... begrænses til at støtte ... [indstævntes] påstande« [30].

48. Rådet har ikke indgivet skriftlige indlæg. Men det har oplyst, at det støtter alle Kommissionens påstande og anbringender.

49. Den 10. oktober 1995 indgav FEBMA begæring om intervention til Domstolens Justitskontor. Men da FEBMA havde deltaget i retsforhandlingerne for Retten, kunne sammenslutningen kun intervenere i henhold til artikel 115, stk. 1, i Domstolens procesreglement, hvori følgende bestemmes: »Enhver part, der har deltaget i retsforhandlingerne for Retten, kan indgive svarskrift inden to måneder efter appelskriftets forkyndelse. Fristen kan ikke forlænges«. Denne forkyndelse fandt sted den 24. juli 1995. Den

29 — Jf. især dom af 9.3.1994, sag C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Sml. I, s. 833, præmis 13.

30 — Sag C-245/95, Kommissionen mod NTN Corporation, Intervention II, Sml. I, s. 559, præmis 9.

frist, der var indrømmet FEBMA til at indgive svarskrift, og som i henhold til procesreglementets artikel 81, stk. 2, blev forlænget under hensyn til afstanden, udløb den 2. oktober 1995.

50. Ved kendelse af 14. februar 1996 afgjorde Domstolen derfor, at FEBMA var udelukket fra at intervenere i appelsagen [31].

II — Appelsagens antagelse til realitetsbehandling

51. I svarskriftet [32] har Koyo Seiko gjort gældende, at Kommissionens appel skal afvises.

52. Ifølge Koyo Seiko har Kommissionen ikke som krævet i henhold til artikel 49 i statutten for Domstolen indleveret sit appelskrift »senest to måneder efter forkyndelsen af den anfægtede afgørelse«.

53. I øvrigt kan parter, der, som det her er tilfældet for Kommissionens vedkommende, allerede har udpeget en rettergangsfuldmægtig i Luxembourg, ikke påberåbe sig bilag II til Domstolens procesreglement, hvori det bestemmes, at »medmindre parterne har deres sædvanlige opholdssted i Storhertugdømmet Luxembourg, forlænges procesfristerne under hensyn til afstanden således: — for Kongeriget Belgien med to dage ...«.

54. Koyo Seiko har konkluderet, at Kommissionens appelskrift, der er indgivet to måneder og to dage efter forkyndelsen af dommen, er indgivet for sent.

55. Efter min vurdering har Domstolen allerede taget stilling til dette spørgsmål i dom af 15. juni 1994, Kommissionen mod BASF m.fl. [33], der vedrører den samme problematik, og hvori Domstolen fastslog, at »Kommissionen ved indgivelsen af appelskriftet kunne råde over to ekstra dage i henhold til ovennævnte afgørelse om procesfristers forlængelse under hensyn til afstanden [artikel 1 i bilag II til Domstolens procesreglement] for personer, der har deres sædvanlige opholdssted i Belgien« [34].

56. I den foreliggende sag blev den anfægtede dom forkyndt for Kommissionen den 10. maj 1995. Da denne indleverede sit appelskrift den 12. juli 1995, dvs. to måneder og to

31 — Kommissionen mod NTN Corporation, Intervention I, Sml. I, s. 553.

32 — Punkt 3-6.

33 — Sag C-137/92 P, Sml. I, s. 2555.

34 — Som anført ovenfor, præmis 42.

dage senere, har den overholdt de fastsatte bestemmelser.

57. Koyo Seiko's påstand om afvisning af sagen kan derfor ikke tages til følge.

III — Undersøgelse af appellantens anbringender

Første anbringende om forkert fortolkning af begrebet »skade« i grundforordningens artikel 14 og 15

58. Med dette første anbringende, der deler sig i to led, har Kommissionen gjort gældende, at Retten ikke har foretaget en korrekt fortolkning af begrebet »skade« i grundforordningens artikel 14 og 15. Det skal for det første afklares, om Retten har foretaget en korrekt fortolkning af begrebet »skade« inden for rammerne af en fornyet undersøgelse. For det andet skal det undersøges, om der i denne forbindelse skal tages hensyn den skade, der er opstået ved den faldende efterspørgsel på markedet.

Første led: begrebet skade inden for rammerne af den fornyede undersøgelse

59. Kommissionen har gjort gældende [35], at Retten [36] foretog en urigtig retsanvendelse, da den i forbindelse med den fornyede undersøgelse — der er reguleret i grundforordningens artikel 14 og 15 — anvendte kriterierne i grundforordningens artikel 4 til at vurdere, om der forelå en skade.

60. Retten fastslog følgende: »Selv om grundforordningen fastlægger nærmere regler om, hvilke forhold der skal foreligge for, at en fornyet undersøgelse kan iværksættes, indeholder den ingen særlige bestemmelser vedrørende spørgsmålet om den skade, hvis eksistens skal være dokumenteret ved den pågældende forordning om ændring af den bestående told« [37], og den konkluderede, at »for så vidt der ikke foreligger særlige bestemmelser vedrørende vurderingen af spørgsmålet om skade i forbindelse med en fornyet undersøgelse, der er blevet iværksat på grundlag af grundforordningens artikel 14 og 15, må det gælde, at det ved en forordning, hvorved der som afslutning på en sådan procedure træffes bestemmelse om ændring af bestående antidumpingtold, skal godtgøres, at der foreligger en skade i den i grundforordningens artikel 4, stk. 1, forudsatte betydning« [38].

35 — Appelskriftets punkt 12-31.
36 — Præmis 30 116 i den appellerede dom.
37 — A.st., præmis 58.
38 — A.st., præmis 59.

61. Ifølge Kommissionen kan forordningens artikel 4 kun anvendes i forbindelse med en oprindelig undersøgelse.

62. Kommissionen har gjort gældende, at en teleologisk fortolkning af grundforordningen fører til et resultat, der står i diametral modsætning til Rettens konklusion. Ifølge Kommissionen ville man modarbejde den effektive virkning af grundforordningens bestemmelser, hvori der opstilles særskilte procedurer for henholdsvis en oprindelig undersøgelse og en fornyet undersøgelse, hvis man ikke drog nogen retlige konsekvenser af denne skelnen.

63. Kommissionen har anført følgende: »Det kriterium, der skal anvendes ved en fornyet undersøgelse, er derfor ikke, om der fortsat foreligger en skade, men om der ville opstå en skade, såfremt tolden blev ophævet, og om den anvendte foranstaltning på effektiv vis kan forhindre dumping eller fjerne skaden« [39]. Efter Kommissionens opfattelse følger det af grundforordningens artikel 13 og 14, at en fornyet undersøgelse skal have til formål »at undersøge, om de gældende foranstaltninger fortsat er nødvendige for og tilstrækkelige til at fjerne den ved dumpingen forvoldte skade« [40]. Kommissionen har konkluderet, at »det skal bedømmes, hvilken situation der ville foreligge, hvis der ikke bestod nogen foranstaltninger, og det især skal afgøres, om der *på ny* ville indtræde en situation, hvor dumping medfører en skade« [41].

64. Ifølge indstævnte har Retten anvendt det rigtige kriterium — *nemlig spørgsmålet, om der foreligger en skade eller en trussel om skade i grundforordningens artikel 4's forstand.*

65. Begrebet »skade, der indtræder på ny« er ifølge indstævnte ikke afgørende, for så vidt som der er tale om et begreb, der er »opfundet« til hjælp i den konkrete sag: I de fællesskabsretlige bestemmelser benyttes det ikke. Dette begreb bygger således ikke på en fortolkning af de fællesskabsretlige tekster, men derimod på en »omformulering« af dem [42]. Desuden har Retten ifølge indstævnte absolut behandlet spørgsmålet om en skade, der indtræder på ny, i forbindelse med fortolkningen af begrebet trussel om skade.

66. Indstævnte har endelig gjort gældende, at Retten afviste det første anbringende på grundlag af talrige faktiske fejl, som Rådet havde begået. Denne vurdering kan ikke tages op til fornyet bedømmelse af Domstolen, eftersom der ikke er tale om et retsspørgsmål, og anbringendet skal derfor afvises.

67. Hvad angår sidstnævnte argument bemærkes, at de grunde, Retten har angivet, og som bygger på Rettens vurdering af, at Rådet har iværksat foranstaltninger på grundlag af forkerte eller vildledende konstateringer, ikke kan undergives Domstolens

39 — Punkt 23 i appelskriftet.
40 — A.st., punkt 24.
41 — A.st., punkt 25, min fremhævelse.
42 — Punkt 15 i NTN's og Koyo Seiko's svarskrift.

kontrol. Det tilkommer alene Retten at foretage denne bedømmelse.

68. I traktatens artikel 168 A bestemmes det således, at appellen er begrænset til retsspørgsmål. Denne begrænsning henvises der også til i artikel 51, stk. 1, i statutten for Domstolen, hvori det nærmere angives, hvilke anbringender en appel kan støttes på, nemlig på, at »Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten«. Heraf har Domstolen udledt, at »appel kun kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket ...« [43].

69. I modsætning til Kommissionen mener jeg, hovedsagelig af tre grunde, at Retten har foretaget en korrekt fortolkning af begrebet »skade« i grundforordningens artikel 14 og 15.

70. *For det første* følger det af reguleringens generelle struktur, at når lovgiver ønsker at *vedtage en regel, definere denne* eller *foretage en skelnen*, så udtrykkes dette klart og udtrykkeligt. Som vi har set [44], er dette et af formålene med den pågældende regulering.

71. Hvad angår de processuelle regler har lovgiver i henholdsvis fjerde, ottende og tiende betragtning til forordningen udtalt [45], at det er ønskeligt »at *reglerne* for fastsættelse af den normale værdi *affattes* på en *klar* og tilstrækkelig *detaljeret* måde ...«; »at *fastsætte en tilstrækkelig detaljeret* metode for beregning af subsidiernes størrelse«; »at fastsætte procedurerne for, hvorledes en person, der optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet, som anser sig for skadet eller truet af dumpingimport eller subsidieret import, kan indgive en klage ...«.

72. Hvad angår definitionen af bestemte begreber er det i henholdsvis syvende, niende og fjortende betragtning [46] fastsat, at »udtrykket 'dumpingmargen' bør *præciseres* ...«; at »det synes hensigtsmæssigt at *forklare visse faktorer, som kan være relevante for konstatering af skade*«, og at »for at undgå tvivl bør *anvendelsen af udtrykkene 'undersøgelse' og 'procedure'* i nærværende forordning *præciseres*«.

43 — Jf. især dom af 1.10.1991, sag C 283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 12.

44 — Punkt 21 i dette forslag til afgørelse.

45 — Mine fremhævelser.

46 — Mine fremhævelser.

73. Ønsker fællesskabslovgiver at understrege, at der skal skelnes mellem forskellige processuelle regler eller mellem begreber, så angives dette ligeledes tydeligt. Således skelnes der i selve ordlyden i fjortende betragtning mellem udtrykkene »undersøgelse« og »procedure«, idet det siges, at grundforordningen også har til formål at undgå »tvivl« om begreberne. På samme måde bestemmes det i syvogtyvende betragtning, der vedrører processuelle spørgsmål, at *specifikke frister* skal være udløbet, for at man kan iværksætte en fornyet undersøgelse.

74. Denne præcision er bekræftet i selve grundforordningen.

75. Således udtrykkes det klart og nøjagtigt i grundforordningens bestemmelser, hvis der inden for rammerne af en oprindelig eller en fornyet undersøgelse skal anvendes specifikke processuelle regler.

76. Dette er tilfældet hvad angår retten til at klage. Med hensyn til den oprindelige undersøgelse bestemmes følgende i grundforordningens artikel 5, stk. 1: »Enhver fysisk eller juridisk person samt enhver sammenslutning uden status som juridisk person, som optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet, der anser sig for skadet eller truet af dumpingimport eller subsidieret import, kan indgive en skriftlig klage.« Derimod er det i henhold til artikel 14, stk. 1, medlemsstaterne, Kommissionen, eller en berørt part, der har ret til at lade den fornyede undersøgelse iværksætte.

77. På samme vis angives det udtrykkeligt i både overskriften og indholdet i grundforordningens artikel 14, hvori de processuelle regler er fastlagt, at alene den fornyede undersøgelse henhører under denne procedure.

78. Men det skal her fremhæves, at hverken den anfægtede forordning eller grundforordningen definerer begrebet »skade, der indtræder på ny« som et begreb, der skal anvendes specifikt i forbindelse med en fornyet undersøgelse.

79. Hvad angår reglerne vedrørende undersøgelsen gælder det i øvrigt ikke blot, at selve udtrykkene 'oprindelig undersøgelse' og 'fornyet undersøgelse' ikke optræder i præamblen og kun undtagelsesvis anvendes i forordningens bestemmelser [47], men også, at lovgiver ikke på noget tidspunkt angiver, at der tilstræbes præcise og særskilte regler for forskellige situationer.

47 — Kun artikel 16 henviser til udtrykket »den oprindelige undersøgelse«, mens begrebet »fornyet undersøgelse« slet ikke bruges. På den anden side optræder udtrykket »undersøgelse« i artikel 7, 10, 12, 13 og 14.

80. Således lyder for det første overskriften til grundforordningens artikel 7 »Iværksættelse og videreførelse af undersøgelsen«, og der foretages ikke nogen præcisering af undersøgelsens natur, og for det andet bruges der i selve ordlyden i bestemmelsen kun udtrykket »undersøgelse«, uden at det på noget sted angives, om der er tale om en oprindelig eller en fornyet undersøgelse.

81. På samme måde henvises der i grundforordningens artikel 14, stk. 2, der udelukkende omhandler den fornyede undersøgelse hvad angår undersøgelsens forløb, til forordningens artikel 7, som anvendes ved den oprindelige undersøgelse. Gennem denne tydelige henvisning har fællesskabslovgiver angivet, at der skal anvendes de samme regler i forbindelse med henholdsvis en »oprindelig« og en »fornyet« undersøgelse.

82. Begrebet »skade, der indtræder på ny« forklares ikke på noget sted udtrykkeligt og anvendes ikke engang i grundforordningen.

83. Det er således kun udtrykket »skade« [48], der nævnes i præamblen til grundforordningen, og i selve bestemmelserne i grundforordningen er det kun udtrykkene »skade« [49] og »trussel om skade« [50], der specificeres.

84. I grundforordningens artikel 14, hvori fastslås de processuelle regler, som skal følges i tilfælde af en fornyet undersøgelse, anvendes hverken begrebet »skade«, »trussel om skade« eller »skade, der indtræder på ny«. Det angives kun, at den fornyede undersøgelse finder sted, hvis medlemsstaten, Kommissionen eller den berørte part »fremlægger *beviser for en ændring i omstændighederne, der er tilstrækkelige* til at begrunde nødvendigheden af en sådan fornyet undersøgelse« [51].

85. At der ikke foretages nogen henvisning til, at der skal foreligge en skade, har Kommissionen brugt som argument for, at der ikke kræves ført bevis for, at der foreligger en skade efter betydningen i grundforordningens artikel 4, når der er tale om en fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 14 og 15. Kommissionen har tilføjet, at Retten, da den foretog en anden bedømmelse, valgte en forkert løsning [52]. Ifølge Kommissionen ville et krav om, at Fællesskabets institutioner fører dette bevis, *uden at der tages hensyn til de antidumpingforanstaltninger, der anvendes*, bevirke, at de vedtagne antidumpingforanstaltninger blev ophævet lige ved deres ikrafttræden, eftersom disse foranstaltninger netop har til formål at hindre enhver form for skade [53].

86. Efter min opfattelse er det helt logisk, at der i teksten ikke henvises til begrebet »skade«. I modsætning til, hvad Kommissionen tilsyneladende indirekte gør gældende, kan Fællesskabets institutioner som

48 — Jf. niende, ellevte og nittende betragtning.
49 — Artikel 4, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 15.
50 — Artikel 4, 10, 12 og 15.
51 — Artikel 14, stk. 1, andet afsnit; mine fremhævelser.
52 — Punkt 29 i appelskriftet.
53 — A.st.

følge af en fornyet undersøgelse ikke blot vedtage nye beskyttelsesforanstaltninger mod dumping, men også, som det præciseres i artikel 14, stk. 3, ændre, tilbagekalde eller ophæve de foranstaltninger, der oprindelig blev indført. Det er grunden til, at der, i modsætning til hvad der gælder ifølge artikel 5 [54], i samme forordnings artikel 14, stk. andet afsnit, gives en bredere adgang til at kræve en fornyet undersøgelse; denne adgang gives alle berørte parter, der fremlægger beviser for en ændring i omstændighederne.

87. Den nævnte ændring i omstændighederne kan ligge i, at man er vendt tilbage til en sund forretningspraksis — hvilket vil kunne begrunde en ændring eller en ophævelse af oprindelig iværksatte antidumpingforanstaltninger [55] — men også i, at antidumpingsituationer og den skade, der følger heraf, varer ved eller endog forværres — hvilket vil medføre iværksættelse af nye antidumpingforanstaltninger [56].

88. Dette er grunden til, at der, hvad den anden situation angår, i grundforordningens artikel 15, stk. 3, bestemmes følgende: »Såfremt en berørt part godtgør, at foranstaltningens ophør *igen vil føre til skade eller trussel om skade*, [foretager] ... Kommissionen ... en fornyet undersøgelse af foranstaltningen« [57].

89. *For det andet* bekræftes Rettens bedømmelse af GATT-aftalerne og antidumpingkodeksen, som grundforordningen skal fortolkes i lyset af [58].

90. Selv om antidumpingkodeksens artikel 5 har overskriften »Iværksættelse og videreførelse af undersøgelse«, er reglerne angående den oprindelige og den senere undersøgelses forløb identiske.

91. I antidumpingkodeksens artikel 5, stk. 1, 2 og 3, bestemmes følgende:

»1. En undersøgelse med henblik på at fastslå forekomsten, omfanget og virkningen af en påstået dumping indledes normalt på grundlag af en skriftlig begæring fra eller på vegne af den berørte erhvervsgren. Begæringen skal indeholde tilstrækkelige beviser for forekomsten af

a) dumping

54 — Jf. punkt 76 i dette forslag til afgørelse.
55 — Grundforordningens artikel 14, stk. 3.
56 — Grundforordningens artikel 15, stk. 3.
57 — Mine fremhævelser.
58 — Jf. punkt 12 og 13 i dette forslag til afgørelse.

b) *skade som omhandlet i artikel VI i den almindelige overenskomst, således som denne fortolkes i denne kodeks*, og

c) en årsagssammenhæng mellem dumpingimporten og den påståede skade.

Beslutter de pågældende myndigheder under særlige omstændigheder at indlede en undersøgelse uden at have modtaget en sådan begæring, indledes undersøgelsen kun, hvis de har tilstrækkeligt bevismateriale vedrørende alle de spørgsmål, der er nævnt ovenfor under a) til c).

2. *Ved en undersøgelses iværksættelse og videreførelse* bør bevismaterialet både vedrørende dumping og skade forårsaget deraf behandles samtidigt. Under alle omstændigheder behandles bevismaterialet vedrørende både dumping og skade samtidigt:

a) ved afgørelse af, om der skal indledes en undersøgelse eller ej

b) derefter under selve undersøgelsen regnet fra en dato ikke senere end den tidligste dato, på hvilken der i henhold til bestemmelserne i denne kodeks kan iværksættes midlertidige foranstaltninger, bortset fra de i artikel 10, stk. 3, omhandlede tilfælde, hvor myndighederne godtager eksportørernes begæring.

3. En begæring afvises og en undersøgelse indstilles omgående, når de pågældende myndigheder er overbevist om, at de foreliggende beviser for enten dumping eller skade ikke er tilstrækkelige til at begrunde en videreførelse af sagen. Undersøgelsen indstilles omgående, når dumpingmargenen eller omfanget af den faktiske eller mulige dumpingimport eller skade er ubetydelig« [59].

92. På samme måde viser en undersøgelse af antidumpingkodeksens artikel 3 vedrørende skade, at konstateringen af, om der foreligger en skade eller en trussel om skade skal foretages i henhold til de samme kriterier, uanset hvad undersøgelsens formål er — *dvs. uanset om der er tale om »iværksættelse af en undersøgelse« eller »videreførelse af en undersøgelse«*.

93. *For det tredje* fastslog Domstolen i dom af 7. december 1993, Rima Eletrometalurgia mod Rådet, at »... tilstrækkelige beviser for dumping og den deraf følgende skade altid er

59 — Mine fremhævelser.

en nødvendig forudsætning for at iværksætte en undersøgelse, hvad enten det sker ved indledningen af en antidumpingprocedure eller i form af en fornyet undersøgelse i forbindelse med en forordning om antidumpingtold« [60].

94. Jeg tror ikke, at Domstolen tilsigtede at begrænse virkningerne af dommen i sagen Rima Eletrometalurgia mod Rådet — og herved især dens præmis 16 — til kun at gælde særlige omstændigheder i denne sag; efter min vurdering ønskede Domstolen derimod, at fortolkningen skulle gælde generelt.

95. Efter min opfattelse skal den nævnte præmis 16 bedømmes ud fra den målestok, der fremgår af to domme af 11. juli 1990; dommen i sagen Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet [61] og Sermesdommen [62]. En undersøgelse af disse domme vil på tilstrækkelig måde vise, at de særlige omstændigheder i sagen Rima Eletrometallurgia mod Rådet ikke på nogen måde påvirker den rækkevidde, som Domstolen har villet give den løsning, den anvendte.

96. I den første sag, der drejede sig om fastlæggelse af endelig told som resultat af en fornyet undersøgelse [63], anvendte Domstolen artikel 4, stk. 2, i ovennævnte forordning nr. 2176/84 [64], der vedrører spørgsmålet om, hvilke kriterier der under den oprindelige undersøgelse skal tages hensyn til ved bedømmelsen af, om der foreligger en skade, og Domstolen udtalte i en præmis af generel rækkevidde følgende: »For så vidt angår det af Neotype påberåbte fald i markedsandelen for importerede elektriske motorer, bemærkes, at en undersøgelse af, om der foreligger skade, ifølge artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2176/84 omfatter en række faktorer, og hverken en enkelt eller flere af disse er nødvendigvis udslaggivende for afgørelsen« [65]. Domstolen fastslog herved, at begrebet »skade« skal bedømmes efter de samme kriterier, hvad enten der er tale om en oprindelig undersøgelse eller om en undersøgelse, der iværksættes efter en anmodning om fornyet undersøgelse.

97. Det bør understreges, at ordlyden af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2423/88 svarer nøjagtigt til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2176/84.

98. I den anden sag udstedte Rådet efter en fornyet undersøgelse, der blev foretaget i henhold til artikel 14 i forordning nr. 2176/84, en forordning, hvorved der indførtes en endelig antidumpingtold på import af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst

60 — Sag C-216/91, Sml. I, s. 6303, præmis 16.

61 — Forenede sager C-305/86 og C-160/87, Sml. I, s. 2945.

62 — Sag C-323/88, Sml. I, s. 3027.

63 — Jf. præmis 6-9 i dommen i sagen Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet.

64 — Denne forordning, der var i kraft på det relevante tidspunkt, er blevet ophævet og erstattet af forordning nr. 2423/88 (jf. punkt 20 i dette forslag til afgørelse).

65 — Dommen i sagen Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, præmis 50.

75 kW, med oprindelse i forskellige østeuropæiske lande og Sovjetunionen. Selskabet Sermes, der på grundlag af denne forordning var blevet pålagt antidumpingtold for import af elektriske motorer, gjorde gældende, at fællesskabsinstitutionerne ikke havde bevist, at fællesskabsproducenterne efter betydningen i artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2176/84 havde lidt skade som følge af de pågældende indførsler [66]. I forbindelse med en fornyet undersøgelse afgjorde Domstolen, at »ifølge grundforordningens artikel 4, stk. 2, omfatter undersøgelsen af, om der foreligger skade, en række faktorer, hvorved en enkelt faktor ikke kan være udslaggivende for afgørelsen« [67].

99. Af ovenstående betragtninger fremgår det, at man — når det i forbindelse med en fornyet undersøgelse skal bedømmes, om det forhold, at en tidligere vedtaget antidumpingforanstaltning ophører, på ny vil medføre en skade eller en trussel om skade — skal anvende de kriterier, der er opstillet i grundforordningens artikel 4. Som følge heraf kan det første led af det første anbringende om, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse, ikke tages til følge.

66 — Sermes-dommen, a.st., præmis 26.

67 — A.st., præmis 27.

Andet led: Muligheden for under den fornyede undersøgelse at tage hensyn til, at der foreligger en periode med lavkonjunktur, ved vurderingen af, om der foreligger en trussel om skade

100. Kommissionen har fremført [68], at Retten foretog en urigtig retsanvendelse, da den fastslog, at Rådet i forbindelse med en fornyet undersøgelse ikke kunne tage hensyn til en periode med lavkonjunktur i kugllejeindustrien i Fællesskabet ved vurderingen af, om der forelå en trussel om skade [69].

101. På grundlag af de ovenstående overvejelser og de konklusioner, jeg er nået frem til [70], fastholder jeg, at Rådet — sådan som Retten korrekt har bemærket [71] — ikke på gyldig vis kan tage hensyn til dette forhold uden derved at krænke grundforordningens artikel 4, stk. 1, in fine, hvorefter »skader forvoldt af andre faktorer, såsom omfang af og priser på import, der ikke er dumpet eller subsidieret, eller nedgang i efterspørgslen, som enkeltvis eller samlet ligeledes har en skadelig indvirkning på den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet ... *ikke [må] tilskrives dumpingimporten eller den subsidierede import*« [72].

68 — Punkt 30 i appelskriftet.

69 — Præmis 97 i den appellerede dom.

70 — Første led af det første anbringende.

71 — Præmis 98 i den appellerede dom.

72 — Mine fremhævelser.

102. Jeg må derfor konkludere, at det var retligt korrekt af Retten at indtage den holdning, at bedømmelsen af, om der foreligger en skade, i forbindelse med en fornyet undersøgelse skal ske efter de kriterier, som på udtømmende vis er opregnet i grundforordningens artikel 4, stk. 2 og 3.

103. Set i lyset af ovenstående betragtninger, hvorefter Retten ikke har foretaget nogen urigtig retsanvendelse, fastholder jeg, at det første anbringende bør afvises.

Andet anbringende om tilsidesættelse af undersøgelsesfristen i grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a)

104. Med sit andet anbringende anmoder Kommissionen tilsyneladende [73] subsidiært Domstolen om at underkende Rettens dom, *men udelukkende* såfremt artikel 1 i forordning nr. 2849/92 ligeledes er blevet annulleret på grundlag af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), isoleret set.

105. Efter min opfattelse følger det af selve præmisserne i den appellerede dom, at afvisningen af det første appelanbringende *i sig selv gør det muligt at bekræfte, at artikel 1 i forordning nr. 2849/92 skal annulleres*, for så vidt bestemmelsen pålægger de indstævnte antidumpingtold.

106. Rent faktisk udtalte Retten ved afslutningen af sin undersøgelse af det første anbringende, at det »herefter, og når endvidere henses til den vildledende eller unøjagtige karakter af betragtningerne i punkt ... ikke [kan] udelukkes, at Rådet ikke ville have konkluderet, at der forelå en trussel om skade, såfremt de ovenfor nævnte faktuelle og retlige fejl ikke var blevet begået« [74]. Retten konkluderede, at der »*følgelig bør ... gives sagsøgerne medhold i deres påstande og træffes bestemmelse om en annullation af den anfægtede forordning, for så vidt denne berører sagsøgerne*« [75].

107. Men selv om Retten efter at have undersøgt det andet anbringende angav, at »Rådet ikke i tilstrækkelig grad har godtgjort, at den fornyede undersøgelse blev afsluttet inden for et rimeligt tidsrum. Der må derfor ligeledes gives sagsøgerne *medhold i anbringendet om, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a)*« [76], så udledte den ikke heraf, at tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), også begrunder annullation af artikel 1 i den anfægtede forordning, men at »artikel 1 i den anfægtede forordning ... *herefter* [bør] annulleres, for så vidt bestemmelsen berører sagsøgerne,

73 — De betragtninger, Kommissionen har anført til støtte for det andet anbringende, er ikke særlig klare (jf. især punkt 5, 7, 8 og 32 i indlægget).

74 — Præmis 115 i den appellerede dom.

75 — A.st., mine fremhævelser.

76 — Præmis 124, mine fremhævelser.

hvorved det *hverken er fornødent at tage stilling til sagsøgernes øvrige anbringender* til støtte for deres annullationspåstande *eller at træffe bestemmelse om den bevisoptagelse*, som Koyo Seiko i sag T-165/94 har fremsat begæring om« [77].

108. Følgelig mener jeg, at Retten ikke har udledt nogen udtrykkelig konsekvens hvad angår spørgsmålet, om den anfægtede forordning er gyldig er ej, af den omstændighed, at grundforordningens artikel 7 er blevet tilsidesat. Det er derfor ikke nødvendigt at undersøge det andet anbringende i appelskriftet.

109. Jeg skal dog alligevel for en fuldstændigheds skyld undersøge det andet anbringende.

110. Det skal bemærkes, at Domstolen aldrig har udtalt sig om konsekvenserne af, at fristen i grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), er overskredet, også selv om den blev anmodet herom i sagen Continentale Produkten-Gesellschaft [78] og den ovennævnte sag Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl. mod Rådet.

111. Generaladvokat Darmon [79] og Tesauro [80] har fremført, at den manglende overholdelse af grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), ikke automatisk fører til en annullation af forordningen. Men da Domstolen ikke mente, at de pågældende undersøgelsers varighed var »urimelig«, har den ikke skullet tage stilling til problemet.

112. Jeg deler, hovedsagelig af to grunde, generaladvokat Darmon's og Tesauro's opfattelse.

113. For det første er etårsfristen for undersøgelsens varighed, som fællesskabslovgiver og den internationale lovgiver har fastlagt, ikke nogen urokkelig tidsfrist.

114. Således bestemmes i grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), andet led, blot følgende: »Den [dvs. undersøgelsen] indstilles *normalt* inden for en frist på et år efter procedurens iværksættelse« [81]. Brugen af biordet »normalt« reducerer den bydende virkning af udsagnsordet »indstilles« og understreger, at fristen ikke har bindende karakter.

77 — Præmis 125, mine fremhævelser.

78 — Dom af 12.5.1989, sag 246/87, Sml. s. 1151.

79 — Punkt 10 i generaladvokatens forslag til afgørelse i ovennævnte sag Continentale Produkten-Gesellschaft.

80 — Punkt 9 i generaladvokatens forslag til afgørelse i ovennævnte sag Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl. mod Rådet.

81 — Min fremhævelse.

115. På samme måde bestemmes følgende i antidumpingkodeksens artikel 5, stk. 5: »Undersøgelser skal, *medmindre særlige omstændigheder* gør sig gældende, være afsluttet inden et år efter iværksættelsen« [82]. Men den internationale lovgiver har ikke præciseret, hvad der nærmere menes med udtrykket »særlige omstændigheder«. Lovgiver har derved givet de kompetente myndigheder en vis skønsbeføjelse med hensyn til undersøgelsesfristen.

116. For det andet er der hverken i grundforordningen eller i antidumpingkodeksen noget sted fastlagt en sanktion for det tilfælde, at fristen overskrides.

117. Af den første konstatering har Domstolen udledt, at de upræcise formuleringer ikke giver grundlag for at fastslå, at fristen i grundforordningens artikel 7 er ufravigelig; den er derimod kun vejledende [83].

118. Eftersom Domstolen har fastslået, at den uklare ordlyd i grundforordningens artikel 7 ikke giver mulighed for at tillægge den heri opstillede frist en tvingende karakter, mener jeg *så meget mere*, at Domstolen, da der ikke nævnes nogen sanktion, ikke kan *indlæse i teksten*, at en annullation af de kompetente fællesskabsinstitutioners endelige beslutning — der er blevet truffet, efter at institutionerne i andre henseender har fulgt proceduren på korrekt vis — er den rette sanktion i tilfælde af, at der blot er sket en overskridelse af undersøgelsesfristen.

119. Den fortolkning, jeg foreslår Domstolen, genspejler desuden det princip, som en række medlemsstater anvender, og hvorefter der ikke kan opstilles en formodning om, at der skal iværksættes en sanktion. Efter min opfattelse er dette princip imidlertid den logiske og nødvendige konsekvens af det generelle retssikkerhedsprincip, der er anerkendt i fællesskabsretten.

120. Endelig kan man, da Domstolen har fastslået, at fristen kun er vejledende, ikke ligestille overskridelsen af fristen med »væsentlige formelle mangler« i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2.

121. I lyset af alle disse overvejelser når jeg til det resultat, at det ikke kan være den korrekte sanktion at annullere den anfægtede forordning blot som følge af, at grundforordningens artikel 7 er tilsidesat.

82 — Min fremhævelse.

83 — Dette er fast praksis (jf. især de domme, Retten har nævnt i præmis 119 i den appellerede dom).

IV — Sagens omkostninger

122. I henhold til artikel 69, stk. 2, første afsnit, i Domstolens procesreglement pålægges det i retstvister mellem Fællesskabets institutioner og borgere den tabende part at betale sagens omkostninger. Som følge heraf bør det pålægges Kommissionen, der er appellant, at betale omkostningerne i appelsagen.

Forslag til afgørelse

123. På grundlag af ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten tilpligtes at betale appelsagens omkostninger.